

WYROK

z dnia 27 lutego 2009 r.

w sprawie z odwołania ASTUR Sp. z o.o. w Lublinie przeciwko Prezesowi UOKiK
(Sygn. akt XVII Ama 99/08)

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów po rozpoznaniu w dniu 27 lutego 2009 r. w Warszawie na rozprawie sprawy z odwołania ASTUR Sp. z o.o. w Lublinie przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów o naruszenie zbiorowych interesów konsumentów, na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 30 września 2008 r., Nr RLU-40/2008:

- I. zmienia zaskarżoną decyzję z dnia 30 września 2008 r., Nr RLU-40/2008 w pkt I ppkt 1 w ten sposób, że stwierdza, iż ASTUR Sp. z o.o. w Lublinie zaniechała stosowania praktyki z dniem 31 marca 2008 r., w pkt I ppkt 2 w ten sposób, że ustala, iż bezprawne działanie polegało na zamieszczeniu postanowienia sprzecznego z art. 17 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych w stosowanym w obrocie z konsumentami wzorcu „Warunki uczestnictwa w imprezach turystycznych organizowanych przez ASTUR Sp. z o.o.” oraz że ASTUR Sp. z o.o. w Lublinie zaniechała stosowania praktyki z dniem 31 marca 2008 r.;
- II. uchyla decyzję w pkt II;
- III. zasądza od Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów na rzecz ASTUR Sp. z o.o. w Lublinie kwotę 1.000zł (jeden tysiąc złotych) tytułem opłaty sądowej od odwołania oraz kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów wszczętego z urzędu przeciwko przedsiębiorcy „Astur” Sp. z o.o. z siedzibą w Lublinie, wydał w dniu 30 września 2008 r. decyzję Nr RLU-40/2008, w której: w pkt I, na podstawie art. 24 ust. 1 i 2 pkt I ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów uznał za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów bezprawne działania przedsiębiorcy „Astur” Sp. z o.o. z siedzibą w Lublinie polegające na zamieszczeniu w stosowanym w obrocie z konsumentami wzorcu: „Warunki uczestnictwa w imprezach turystycznych organizowanych przez „Astur” Sp. z o.o.” postanowień o treści:

1- „Klient ma prawo odstąpić od umowy jeżeli powyższe zmiany przekraczają 10% ceny imprezy ustalonej w umowie”, 2- „Astur z uwagi na poniesione koszty organizacji ma prawo dokonać następujących potrąceń: ponad 45 dni przed datą rozpoczęcia imprezy potrącana jest opłata manipulacyjna w wysokości 50 zł na osobę, pomiędzy 44 a 31 dniem przed rozpoczęciem imprezy potrącana jest 10% ceny imprezy, pomiędzy 30 a 22 dniem przed rozpoczęciem imprezy potrącana jest 30% ceny imprezy, pomiędzy 21 a 15 dniem przed rozpoczęciem imprezy potrącana jest 50% ceny imprezy, w przypadku rezygnacji poniżej 8 dni przed rozpoczęciem imprezy potrącana jest 90% ceny imprezy”, 3- „Reklamacje dotyczące realizacji powyższej umowy można zgłaszać wyłącznie w formie pisemnej w ciągu 14 dni od daty zakończenia imprezy”, 4- „Astur zastrzega sobie, że będzie rozpatrywać reklamacje, o ile zostały one zgłoszone pilotowi grupy/rezydentowi w czasie trwania imprezy. Podstawę do rozpatrzenia reklamacji stanowi kopia pisemnej reklamacji potwierdzona przez pilota/rezydenta w czasie trwania imprezy”, 5- „Klient nie może żądać odszkodowania za poniesione straty moralne. Wszelkie odszkodowania wypłacane będą jedynie na podstawie udokumentowanych kosztów poniesionych przez klienta”, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone i nakazał zaniechanie jej stosowania, na podstawie art. 24 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów.

Prezes UOKiK uznał także za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów bezprawne działania przedsiębiorcy „Astur” Sp. z o.o. w Lublinie polegające na zamieszczeniu w stosowanym w obrocie z konsumentami wzorcu: „Umowy-zgłoszenia” postanowienia o treści: „Astur zastrzega sobie prawo do zmiany cen najpóźniej 10 dni przed datą wyjazdu w związku ze zmianami: podatku VAT, kosztów transportu, np. cena paliwa, podatków i opłat lotniskowych, cen ubezpieczenia i kursu walut”, sprzecznego z art. 17 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych (Dz. U. z 2004 r. Nr 223, poz. 2268) i nakazał zaniechanie jej stosowania.

W pkt II decyzji, na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów w związku ze stwierdzeniem stosowania przez przedsiębiorcę praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, Prezes UOKiK nałożył na „Astur” Sp. z o.o. w Lublinie karę pieniężną w wysokości 20.991 zł.

Wydając przedmiotową decyzję Prezes UOKiK oparł się na następujących rozważaniach.

Działania przedsiębiorcy, aby mogły zostać uznane za praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów, muszą spełniać przesłanki: 1. być działaniem bezprawnym, w tym, w szczególności polegać na stosowaniu w obrocie konsumenckim postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, 2. godzić w zbiorowe interesy konsumentów.

W ocenie Prezesa UOKiK działanie przedsiębiorcy polegające na stosowaniu postanowień wzorców umów wpisanych do rejestru niedozwolonych postanowień umownych należy uznać za bezprawne nie tylko ze względu na fakt zdefiniowania tak określonej praktyki w art. 24 ust. 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. O bezprawności tegoż działania przesądza również wynikająca z art. 479⁴³ Kpc rozszerzona skuteczność wyroku w sprawie o uznanie postanowień umownych za niedozwolone, ze względu na rozszerzoną skuteczność wyroku klauzule te spełniają funkcję podobną do przepisów prawa, zaś posługiwanie się nimi w kontaktach z konsumentami jest zakazane. Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 13 lipca 2006 r. (sygn. akt III SZP 3/06) wskazał, że „stosowanie postanowień wzorców umów o treści tożsamej z treścią postanowień uznanych za niedozwolone prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów i wpisanych do rejestru, o którym mowa w art. 479⁴⁵ §2 Kpc może być uznane w stosunku do innego przedsiębiorcy za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów”. Dokonując oceny treści postanowień umownych wykorzystywanych we wzorcach umownych należy wykorzystywać reguły interpretacji wykształcone w nauce prawa i praktyce orzeczniczej. Niedozwolone będą takie postanowienia umów, które mieszczą się w hipotezie klauzuli wpisanej do rejestru. Nie jest zatem konieczna dokładna, literalna identyczność klauzuli wpisanej do rejestru i klauzuli z nią porównywanej.

W ocenie Prezesa UOKiK pierwsze z zakwestionowanych postanowień stosowanych przez powoda we wzorcu jest tożsame z postanowieniem wpisanym do rejestru niedozwolonych postanowień umownych pod pozycją 1131. Porównywane postanowienia ograniczają bowiem uprawnienia konsumenta do wypowiedzenia umowy w przypadku zmiany ceny imprezy w wysokości nie przekraczającej 10% wbrew regulacjom ustawowym, które dają konsumentowi prawo do odstąpienia od umowy w każdym przypadku zmiany ceny. Drugie zakwestionowane postanowienie z wzorca stosowanego przez powoda jest - zdaniem pozwanego - tożsame z postanowieniem wpisanym do rejestru niedozwolonych postanowień umownych pod pozycją 1282, pomimo różnic w terminach oraz kwotach w nich przewidzianych. Oba postanowienia umowne wywołują bowiem identyczne, tożsame konsekwencje dla konsumenta, tzn. nakładają na niego obowiązek zapłaty ryczałtowych stawek w przypadku rezygnacji z uczestnictwa w imprezie, podczas gdy jak wynika z orzecnictwa SOKiK, winien on być zobowiązany jedynie do zwrotu wszelkich poniesionych przez organizatora kosztów z tytułu zawarcia i częściowej realizacji umowy. Trzecie kwestionowane postanowienie pozwany ocenił jako tożsame z postanowieniem wpisanym w rejestrze pod pozycją 1069, bowiem identycznie określają 14-dniowy termin do wniesienia przez konsumenta reklamacji w związku z nienależytym wykonaniem umowy przez biuro turystyczne, a termin ten został uznany przez SOKiK za zbyt krótki do złożenia reklamacji i zmierzający do ograniczenia odpowiedzialności organizatora. Czwarte wskazane w decyzji postanowienie umowne stosowane przez powoda, pozwany uznał za tożsame z postanowieniem wpisanym do rejestru pod pozycją 1246, bowiem oba postanowienia uzależniają rozpatrzenie reklamacji od wcześniejszego zgłoszenia jej pilotowi/rezydentowi, skutkują ograniczeniem uprawnień konsumenta wynikających z ustawy o usługach turystycznych. Piąte z postanowień stosowanych przez powoda we wzorcu umowy, pozwany uznał za tożsame z postanowieniem wpisanym w rejestrze pod pozycją 1134, bowiem postanowienia te zmierzają do wywołania tego samego skutku dla konsumenta, a hipoteza kwestionowanego postanowienia mieści się w hipotezie postanowienia uznanego za niedozwolone.

W ocenie Prezesa UOKiK zamieszczanie przez powoda we wzorcu umownym postanowienia o treści „Astur zastrzega sobie prawo do zmiany cen najpóźniej 10 dni przed datą wyjazdu w związku ze zmianami: podatku VAT, kosztów transportu, np. cena paliwa, podatków i opłat lotniskowych, cen ubezpieczenia i kursu walut” stanowi także działanie bezprawne, gdyż zapis ten jest sprzeczny z art. 17 ust. 2 ustawy o usługach turystycznych, wykluczającym podwyższanie ceny ustalonej w umowie w okresie 20 dni przed datą wyjazdu. Powód stosował zatem postanowienie, którego treść jest sprzeczna z obowiązującą ustawą, a istotą naruszenia było ograniczenie uprawnień konsumenta w związku z wykonaniem lub nienależytym wykonaniem umowy. Stosowanie tego rodzaju postanowień jest zakazane na podstawie art. 19 ww. ustawy, co świadczy o bezprawnym charakterze kwestionowanego postanowienia.

W ocenie Prezesa UOKiK działania powoda godzą w interesy nieograniczonej liczby konsumentów, tak obecnie korzystających z jego usług, jak też każdego potencjalnego konsumenta, który zdecyduje się zawrzeć z tym przedsiębiorcą umowę. Naruszane interesy konsumentów nie mają jednostkowego charakteru, ale są wspólne dla z góry nieustalonej zbiorowości konsumentów. Z uwagi na spełnienie obu przesłanek wymienionych w art. 24 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, należało zdaniem Prezesa UOKiK uznać, że działanie przedsiębiorcy stanowi praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów wymienioną w art. 24 ust. 1 i 2 oraz art. 24 ust. 1 i 2 ww. ustawy. W ocenie Prezesa UOKiK, mimo że powód zmienił z dniem 1 kwietnia 2008 r. treść stosowanych wzorców umownych oraz akceptuje dokonane zmiany, to jednak nie zachodzą przesłanki do stwierdzenia zaniechania stosowania przez przedsiębiorcę ustalonej praktyki. Zdaniem pozwanego dla uznania, że praktyka została zaniechana nie wystarczy samo wyeliminowanie z wzorca zakwestionowanych postanowień. Konieczna jest również zmiana treści zawartych umów o świadczenie usług turystycznych, bowiem trudno uznać, że zaniechano praktyki, skoro w obrocie prawnym funkcjonują nadal postanowienia uznane za bezprawne. Powód nie odniósł się do kwestii zaniechania praktyki co do umów zawartych przed datą 1 kwietnia 2008 r., w oparciu o kwestionowane postanowienia. Wobec stwierdzenia stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów pozwany na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nałożył na powoda karę pieniężną w wysokości [...] przychodu osiągniętego w roku poprzedzającym rok wydania decyzji. Ustalając wysokość kary uwzględnił jako okoliczność obciążającą szczególnie dotkliwy charakter zakwestionowanych postanowień, bezpośrednio naruszających interesy konsumentów poprzez ograniczenie zakresu odpowiedzialności organizatora imprezy turystycznej czy też ceny imprezy. Jako okoliczności łagodzące pozwany uwzględnił fakt, że naruszenia te objęły stosunkowo niewielką grupę klientów powoda oraz naruszenie przepisów ustawy przez powoda po raz pierwszy, a także jego postawę uznającą zasadność stawianych zarzutów niezwłocznie po wszczęciu postępowania. Wymierzając karę w wysokości [...] przychodu powoda, uwzględnił jego potencjał ekonomiczny.

Od powyższej decyzji odwołanie złożył powód, zaskarżając decyzję w całości i wnosil o uchylenie decyzji w całości lub zmianę decyzji w całości i orzeczenie co do istoty sprawy lub zmianę zaskarżonej decyzji w części dotyczącej nałożenia kary pieniężnej. [...]

Uzasadniając odwołanie powód podniósł przede wszystkim, że powód nie negocjował w toku postępowania ustaleń Prezesa UOKiK, iż wzorzec umowy zawierał niedozwolone klauzule umowne oraz zapisu, który był sprzeczny z przepisem art. 17 ustawy o usługach turystycznych. Spółka dobrowolnie wyeliminowała błędne zapisy umowne, co potwierdził pozwany w uzasadnieniu decyzji. Zatem od daty 1 kwietnia 2008 r., tj. od dnia, w którym zaczął obowiązywać nowy wzorzec umowy (przedstawiony organowi) nie może być mowy o łamaniu zbiorowych praw konsumenckich w rozumieniu przepisów art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o uokik. Powód po tej dacie nie zawarł z jakimkolwiek konsumentem w rozumieniu przepisu art. 21¹ Kc jakiegokolwiek umowy z zastosowaniem „starego”, nieobowiązującego wzorca umownego. Działalność powoda ma charakter sezonowy, uzależniony od ferii zimowych oraz wakacji i w tych okresach powódka wykonuje zawarte umowy. Ocena pozwanego, iż działanie powoda w zakresie zmiany wzorca bez aneksowania wcześniej zawartych umów nie jest wystarczające, by wyeliminować możliwość naruszania zbiorowych interesów konsumentów, wynika zdaniem powoda z nadinterpretacji przepisów. Wyeliminowanie z wzorca wszystkich niezgodnych z prawem zapisów, a nie tylko tych, do których organ wzywał w dniu 15 kwietnia 2008 r., wskazuje na dobrą wolę powoda i chęć współpracy. Pozwany w decyzji mimo treści art. 26 ust. 2 ustawy o uokik nie wskazał powodowi, że wyeliminowanie nadużyć powinno zostać dokonane przez aneksowanie zawartych z konsumentami umów. Podniesienie tej okoliczności nastąpiło dopiero w uzasadnieniu decyzji, co uniemożliwiało dobrowolne wykonanie takiego zalecenia.

Powód podniósł także, że wykonał umowy zawarte na podstawie „starego”, obowiązującego do 31 marca 2008 r. wzorca umownego, najpóźniej do końca zimy 2008 r. z uwagi na sezonowy charakter działalności turystycznej. Umowy zawarte pod koniec 2007 r. oraz na początku 2008 r. - wyjazdy na narty - zostały wykonane przed dniem 1 kwietnia 2008 r. Stosunki zobowiązaniowe powstałe w wyniku zawarcia z konsumentami umów z zastosowaniem „starego” wzorca umownego zostały skonsumowane, wobec czego aneksowanie umów wykonanych, nieobowiązujących w dniu 1 kwietnia 2008 r. nie znajduje uzasadnienia. Powód podkreślił, że umowa o usługę turystyczną ma ze swojej natury charakter incydentalny, jednorazowy. Wykonanie przez przedsiębiorcę umowy oraz brak wszczęcia postępowania reklamacyjnego powoduje stan skonsumowania tego stosunku zobowiązaniowego. Powód przed dniem 1 kwietnia 2008 r. wykonał wszelkie zawarte umowy, nie wpłynęły skargi konsumenckie, ani nie wszczęto żadnych postępowań sądowych. W okresie od 1 kwietnia 2008 r. do 30 kwietnia 2008 r. powód nie dokonywał sprzedaży usług turystycznych.

[...] Zapisy zanegowane przez pozwanego zostały wyeliminowane z obrotu z konsumentami i nie zostały zastosowane po dniu 1 kwietnia 2008 r., a zatem powód od tej daty nie naruszał swoim działaniem zbiorowych interesów konsumentów, a pozwany wydając przedmiotową decyzję winien był w tej sytuacji stwierdzić zaniechanie stosowania praktyki. Niezastosowanie przez pozwanego właściwej normy prowadzi do pogorszenia sytuacji przedsiębiorcy narażając go na uciążliwość i dodatkowe koszty. Powód podniósł, iż nałożenie na przedsiębiorcę kary ma charakter fakultatywny, a przy tym należało uwzględnić, że „w pewnych sytuacjach, w szczególności przed naruszeniem przepisów ustawy zostało już usunięte przez przedsiębiorcę, nałożenie kary może okazać się środkiem nieprzydatnym, a zwłaszcza niekoniecznym do osiągnięcia zamierzonego celu”. Nadto wskazał, że pozwany ustalając wysokość przychodów spółki powinien był wziąć pod uwagę fakt, iż ewentualne naruszenia zbiorowych interesów konsumentów mogły nastąpić w obrębie sprzedaży usług w zakresie prowadzonej działalności turystycznej, z której spółka osiągnęła kwotę przychodu, w której sprzedaż konsumencka była znikoma [...]. Powód specjalizuje się w obsłudze klientów grupowych oraz działalności rehabilitacyjnej i oświatowej. W ocenie powoda z uwagi na fakt niskiej zyskowności w sektorze działalności turystycznej (2-4%) oraz sezonowy charakter takiej działalności, kara wymierzona przez Prezesa UOKiK jest niewspółmierna do zawinienia, jakiego dopuścił się powód. Zaprzestanie praktyki, postawa powoda wskazują na brak konieczności nałożenia kary.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Bezsporny w niniejszej sprawie wobec przyznania przez powoda jest fakt stosowania w obrocie z konsumentami w okresie od 1.01.2007 r. do 31.03.2008 r. wzorca umowy „Warunki uczestnictwa w imprezach turystycznych organizowanych przez „Astur” Sp. z o.o.” zawierającego zakwestionowane przez Prezesa UOKiK postanowienia umowne o treści tożsamej z postanowieniami zamieszczonymi w rejestrze niedozwolonych postanowień umownych (pod pozycjami: 1131, 1282, 1069, 1246, 1134) oraz postanowienia sprzecznego z treścią art. 17 ustawy o usługach turystycznych. Sąd ustalił przy tym, że wszystkie objęte decyzją postanowienia umowne zamieszczane były przez powoda w tym samym wzorcu umownym o nazwie „Warunki uczestnictwa w imprezach turystycznych organizowanych przez „Astur” Sp. z o.o.”, a nie jak pozwany ustalił w decyzji w różnych wzorcach umownych.

Bezsporny wobec przyznania przez powoda jest fakt stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów przejawiającej się w działaniu polegającym na zamieszczaniu w stosowanym w obrocie z konsumentami wzorcu umownym zakwestionowanych postanowień także w okresie od 1.01.2007 r. do 31.03.2008 r.

Bezsporny wobec przyznania przez pozwanego w uzasadnieniu decyzji, jest fakt dobrowolnego wyeliminowania przez powoda zakwestionowanych zapisów ze stosowanego w okresie od 1 stycznia 2007 r. do 31 marca 2008 r. wzorca umowy i wprowadzenie od dnia 1 kwietnia 2008 r. do obrotu konsumenckiego nowego wzorca umownego niezawierającego już kwestionowanych postanowień umownych. Bezsporny jest również fakt, że powód po tej dacie nie zawierał z konsumentami umów z zastosowaniem „starego”, nieobowiązującego wzorca umownego.

W okresie od 1 stycznia 2007 r. do 31 marca 2008 r. powód zawarł przy użyciu dotychczasowego wzorca umowy z 50 konsumentami (pozwany nie kwestionował tego twierdzenia powoda). Świadczenie usług turystycznych indywidualnym klientom stanowiło margines działalności powoda. [...]

Sąd zważył, co następuje.

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu zważywszy na powyższe ustalenia, a także treść definicji praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów zarzuconej powodowi przez pozwanego, a następnie przypisanej w sentencji decyzji, słuszne jest stanowisko powoda, który podnosi, że od daty 1 kwietnia 2008 r., tj. od dnia, w którym zaczął obowiązywać nowy wzorzec umowy, nie można zarzucić mu stosowania tej praktyki. Zdaniem Sądu począwszy od tej daty ustały przesłanki pozwalające na przypisanie dotychczasowemu działaniu powoda charakteru praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów (a więc bezprawność i naruszenie zbiorowego interesu konsumentów). W tej sytuacji, w ocenie Sądu pozwany niesłusznie ocenił, że dla uznania, że przypisana powodowi praktyka została zaniechana, nie wystarczy samo wyeliminowanie z wzorca umowy zakwestionowanych postanowień, lecz konieczna jest również zmiana treści zawartych umów o świadczenie usług turystycznych ze względu na to, że w obrocie prawnym funkcjonują nadal postanowienia uznane za bezprawne. Przy ocenie tej pozwany, zdaniem Sądu, nie dostrzegł, że zarzucana przez niego i ustalona niedozwolona praktyka polegała na stosowaniu sprzecznych z prawem postanowień umownych tylko w stosowanym w obrocie

z konsumentami wzorcu umownym (a więc ofercie kierowanej do nieograniczonego kręgu podmiotów), a nie w konkretnych umowach, zawartych przy użyciu wzorca. W ocenie Sądu stosowanie postanowień zamieszczonych we wzorcu umowy polega w istocie na wprowadzaniu wzorca do obrotu prawnego poprzez oferowanie go konsumentom i proponowanie zawierania umów na warunkach w nim określonych. Pojęcie to jest zatem związane z momentem, od którego możliwe jest zawarcie umowy z użyciem tego wzorca, nie zaś z wykonaniem konkretnej umowy zawartej przy jego wykorzystaniu (takie stanowisko wyraził Sąd Apelacyjny w Warszawie w sprawie o Sygn. akt VI ACa 399/04). Z chwilą zawarcia umowy przy użyciu wzorca stosowanego przez przedsiębiorcę, wzorzec ten traci charakter wzorca, a staje się częścią konkretnej umowy. Zdaniem Sądu zatem, z chwilą wyeliminowania z treści stosowanego wzorca zakwestionowanych postanowień umownych i zastosowania w obrocie z konsumentami nowego wzorca umownego, ustały przesłanki pozwalające na ustalenie, iż powód w dalszym ciągu stosuje praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów. Pozwany w tej sytuacji w dacie wydania decyzji miał wyłącznie podstawy do uznania, iż przedsiębiorca co prawda stosował praktykę, ale zaprzestał jej stosowania z dniem 31 marca 2008 r. Zastosowany przez powoda od tego momentu, tj. 1 kwietnia 2008 r. w obrocie z konsumentami wzorzec umowny, nie zawierał już niedozwolonych postanowień umownych, a więc jego stosowanie przestało być bezprawne i przestało naruszać zbiorowe interesy konsumentów.

W ocenie Sądu należy zgodzić się z powodem, że okoliczności sprawy (krótki czas trwania naruszenia od 1 stycznia 2007 r. do 31 marca 2008 r., niewielki jego zakres - umowy zawarło 50 konsumentów), postawa powoda - dobrowolne wyeliminowanie kwestionowanych klauzul, akceptacja stanowiska Prezesa UOKiK, uzasadniały odstąpienie pozwanego od nałożenia kary na powoda. Zastosowanie kary w tym przypadku niewątpliwie nie było środkiem koniecznym do osiągnięcia celu postępowania, jakim było przede wszystkim doprowadzenie stosowanego w obrocie wzorca umowy do stanu zgodnego z prawem i trwałe wyegzekwowanie stosowania się przez przedsiębiorcę do przepisów ustawy o uokik. Postawa powoda wskazuje, iż samo przypisanie przedsiębiorcy naruszenia przepisów ustawy, stanowić będzie dostateczne ostrzeżenie na przyszłość przed działaniami sprzecznymi z prawem.

Mając powyższe na uwadze, Sąd na podstawie art. 479^{31a} Kpc orzekł, jak w sentencji.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 Kpc.